

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.417/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
Az alperes:	minisztérium1 (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Szabó Adrienn egyéni ügyvéd (alperesi képviselő címe)
A per tárgya:	Közszolgálati Döntőbizottság határozatának felülvizsgálata
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (50. sorszám)
A fellebbezéssel támadott végzés:	Fővárosi Törvényszék 6.K.701.848/2024/46. számú kiegészítő ítélete

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kiegészítő ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 35.000 (harmincötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes – a közte, továbbá az minisztérium2 (a továbbiakban: IM), mint áthelyező és az alperes, mint átvevő közigazgatási szerv között létrejött, 2015. november 15. napján kelt szám1 számú háromoldalú megállapodás alapján – a közszolgálati tisztviselőkről

szóló 2011. évi CXCI. törvény 56. §-a értelmében 2016. január 1. napjától, várhatóan 2021. évig, a határozott idő lejártáig vagy tartós külszolgálat megszűnéséig, illetve megszüntetéséig áthelyezésre került az alpereshez. Az alperes nevében eljáró kihelyező vezető a felperest a 2016. február 10. napján kelt szám2 számú kihelyező okirattal (a továbbiakban: Kihelyező okirat) – mely szerint a külszolgálat befejezésének várható éve: 2021. – helység1be tartós külszolgálatra helyezte ki. Az alperes a 2020. június 16. napján kelt szám3. számú irat1 nyílt iratban (a továbbiakban: irat1) a felperes tartós külszolgálat megszüntetéséről és a felperes 2020. augusztus 31. napjával történő végleges berendeléséről adott a felperes részére tanúk közreműködésével tájékoztatást; a kihelyezés visszavonásáról a kihelyező vezető – a külképviseletekről és a tartós külszolgálatról szóló 2016. évi LXXIII. törvény (a továbbiakban: Külszoltv.) 20. § (3) bekezdésének b) pontjára hivatkozással – a 2020. június 26. napján kelt szám4 számú értesítő okirattal (a továbbiakban: Értesítő okirat) értesítette a felperest (a továbbiakban együtt: Munkáltatói intézkedés). A felperest kérésére az alperes államtitkára a szám5 iktatószámú levelében tájékoztatta arról, hogy a tartós külszolgálat a Külszoltv. 20. § (3) bekezdés b) pontja szerint a kihelyezés visszavonásával 2020. augusztus 31. napjával megszüntetésre került; a Megállapodás 4. pontja szerint 2020. szeptember 1. napjától az IM foglalkoztatja. A felperes kormányzati szolgálati jogviszonya a fenti támadott munkáltatói döntések, intézkedések következtében nem szűnt meg. A felperest az IM közigazgatási államtitkára 2020. szeptember 1. napjától 2021. március 31. napjáig a kormányzati igazgatásról szóló 2018. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Kit.) 93. § (2) bekezdés 1) pontja alapján díjazás és szabadság nélkül a munkavégzési kötelezettség alól mentesítette. A tartós külszolgálat megszüntetését követően a felperes – előadása szerint – korábbi kihelyezésének helyszínén tartózkodott.

[2] A felperes a Közszerzőlati Döntőbizottságnál (a továbbiakban: KDB) előterjesztett közszerzőlati panaszában a irat1 és az Értesítő okirat jogellenességének, valamint a Kihelyező okirat hatályosságának megállapítását kérte. A KDB a közszerzőlati panaszt a 2020. november 20. napján kelt határozatszám1 számú határozatával elutasította. A felperes keresetét a Fővárosi Törvényszék a 10.K.701.085/2021/81. számú ítéletével elutasította, amely elsőfokú ítéletet a Fővárosi Ítéltábla a 2.Kfv.700.014/2022/9. számú végzésével hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A megismételt peres eljárásban az elsőfokú bíróság 6.K.702.540/2022/18. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, amely elsőfokú ítéletet a Fővárosi Ítéltábla a 2.Kf.700.327/2023/15. számú végzésével hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Az újabb megismételt peres eljárásban az elsőfokú bíróság a 6.K.701.848/2024/18. számú ítéletével marasztalta az alperest. A felperes a 20. sorszámu beadványában kérte az elsőfokú ítélet kiegészítését. Az elsőfokú bíróság a 6.K.701.848/2024/25. számú végzésével a felperes ítélet kiegészítése iránti kérelmét elutasította, amely végzést a Fővárosi Ítéltábla a 2.Kpkf.750.270/2025/16. számú végzésével részben hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Az új eljárásban az elsőfokú bíróságnak a felperes személyes adatainak kiadásával összefüggő sérelemdíj-igénye, a szabadságmegváltás összegének megfelelő kártérítési igénye, továbbá a perben felmerült költségei, valamint egyes költségek állam általi viselése iránti igénye összegével megegyező kártérítési igénye tekintetében kellett rendelkeznie az elsőfokú ítélet kiegészítéséről.

Az elsőfokú bíróság kiegészítő ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság kiegészítő ítéletével a felperes személyes adatainak kiadásával összefüggő sérelemdíj iránti igényét, a szabadságmegváltás összegének megfelelő kártérítés iránti igényét, valamint a perben felmerült költségek, illetve egyes költségek állam általi viselése iránti igény miatti kártérítési igényét elutasította. Kiegészítő ítéletének tényállásában rögzítette, hogy a személyes adatok kiadásával összefüggő sérelemdíj iránti igényét a felperes arra alapította, hogy az alperes a íratl tanúk előtti átadásával személyes adatait illetéktelen személyek tudomására hozta. A szervezeti egység vezetője felperessel a gazdasági felelős, továbbá a helyi alkalmazott gépkocsivezető jelenlétében közölte a kihelyezés visszavonását, akiket előzetesen a körülményekről tájékoztatott, majd miután a papírra ráírta, hogy „az átvételt megtagadta” ezen személyeket a kormányzati szolgálati jogviszonyára vonatkozó személyes adatokat, információkat tartalmazó írat aláírására utasította. A szabadságmegváltás összegének megfelelő kártérítés iránti igénye kapcsán a felperes a 2019. évi szabadságából fennmaradt 4 nap szabadságának pénzbeli megváltását kérte. A perben felmerült költségek, valamint egyes költségek állam általi viselés iránti igény miatti kártérítés iránti igényét arra alapította, hogy a 8. sorszámú beadványa 62. oldalán ismertetett perköltség iránti igénye elutasítása esetén ezen összegek megfizetésére kártérítés jogcímén kérte kötelezni az alperest.

[4] Kiegészítő ítéletének indokolásában az elsőfokú bíróság a személyes adatok kiadásával összefüggő sérelemdíj iránti igény kapcsán a Kit. 173. § (1) bekezdése és a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:43. § e) pontja idézésével rögzítette, hogy: a íratl tartalma szerint tájékoztatja a misszióvezetőt a felperes 2020. augusztus 31. napjával történő végleges hatályú berendeléséről; amely tényről a felperest tájékoztatnia kell és a íratl közlési záradékát aláíratnia kell; amennyiben a felperes nem töltene ki a közlési záradékot, akkor az átvételt megtagadta jelzésnél a közlésnél jelen lévő két tanúval ezt vezesse fel a misszióvezető. A felperes a záradékot nem írta alá, ezért a záradékra rávezették, hogy az átvételt megtagadta 2020. június 26-án, majd aláírással ellátta a két tanú. Megállapította, hogy a íratlben a felperesre vonatkozó személyes adat nem szerepel. A felperes diplomata (konzul) státusza a tanúk előtt ismert volt, amely nem a felperes személyes adata és végleges berendelése sem minősül személyes adatnak. Így ezek munkatársak általi megismerése nem okozhat személyiségi jogsérelmet. Az Értesítő okiratot tanúk a nem írták alá. Így a tanúk által aláírt íratl nem tartalmazott a felperesre vonatkozó személyes adatot, ezért személyes adatok védelméhez való joga nem sérülhetett.

[5] A szabadságmegváltás összegének megfelelő kártérítés iránti igény kapcsán a Kit. 165. § (1)-(3) bekezdései és 129. §-a idézésével kifejtette, hogy a 18. sorszámú ítéletében a szabadságmegváltás iránti igényt elutasította. A szabadság ellenértékének kártérítési igényként való elbírálásakor – a szabadság intézménye lényegére figyelemmel – a kártérítés általános szabályait kell alkalmazni. A Kit. 129. §-a alapján a felperes a 2019. évi rendes szabadságát 2020. március 31. napjáig, a pótszabadságát 2020. június 30. napjáig vehette volna ki. A szabadság nem halmozódhat, pénzben megváltani nem lehet, csak kivételes esetekben. Amennyiben a kormánytisztviselő nem veszi ki a szabadságát a törvényi határidőben, akkor elveszti a jogosultságot, vagyis köznapi nyelven elvesz a szabadság. A szabadság kivételéről való egyeztetés, a szabadság kivételére vonatkozó igény hiányában a felperes 2019. évi rendes szabadságra vonatkozó jogosultsága 2020. április 1. napjával, a pótszabadságra való jogosultsága pedig 2020. július 1. napjával megszűnt. A felperest 2020. július 1. napja után a szabadság ki nem adása miatt kár kizárólag akkor érhetne, ha a szabadság-kivétel iránti igényével élt, de azt a munkáltató nem adta ki számára a törvényi határidőben. A felperes arról nem nyilatkozott, hogy hogyan, milyen módon, mikor szerzett

tudomást arról, hogy van még 4 nap szabadsága a 2019. évről és hogyan, mikor, milyen módon jelezte a munkáltatónak, hogy a 2019. évi „bennmaradt” szabadságát mikor kívánná kivenni. Nem állította, hogy a munkáltató nem közölte vele a törvényi határidőben az előző évi szabadságának a számát, valamint, hogy a munkáltató akadályozta volna meg abban, hogy a szabadságát a törvényi határidőben kivegye. A felperesnek a kárenyhítési kötelezettsége alapján jeleznie kellett volna a munkáltatója számára, hogy a 2019. évről bent maradt szabadsága van, amelyet ki kíván venni, ebben a körben egyeztetnie kellett volna a munkáltatóval. Ezt elmulasztotta, így a felperes a kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget, ezért az alperes nem köteles a kárát megtéríteni.

[6] Rögzítette, továbbá, hogy a 18. sorszámú ítélet szerint a felperes pervesztes lett, ezért perköltség nem illette meg, az elkülönített perköltségrész iránti igényt pedig elutasította. E körben hivatkozott a Kúria Pfv.III.20.129/2022/6. számú határozatára, miszerint a jogérvényesítés folytán felmerült költségek megtérítését az általános kártérítési felelősség szabályaitól eltérően, az ezt szabályozó speciális jogszabályi rendelkezések (eljárási szabályok alapján) lehet követelni a költségre okot adó eljárásban. Így nem lehet a felperes által hivatkozott Kit. 165. § (1) bekezdés és a Ptk. 6:522. § (1) bekezdés c) pontjára alapítva érvényesíteni a követelést, hanem a Kp. és az annak mögöttes jogszabályaként szolgáló a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) szerinti eljárási szabályok szerint kell és lehet követelni a költséget, perköltséggént.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] A felperes fellebbezésében elsődlegesen a kiegészítő ítélet megváltoztatásával az elbírált keresetrészek mindegyikének teljes egészében történő helyt adást, másodlagosan a kiegészítő ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte. Eljárási kifogásként előadta, hogy a kiegészítő ítélet nem tartalmazza a keresetrészek elutasításának jogalapját, amely a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (5) bekezdésébe ütközik. A kiegészítő ítélet azon megállapítása, miszerint a iratl semmiféle személyes adatot nem tartalmaz, irattelenes; a bizonyítékok értékelését, a tények megállapítását és az okszerű indokolást nélkülözően a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdésébe ütközik. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság kötelezze az alperest a tartós külszolgálat megszüntetésére vonatkozó teljes háttérdokumentáció becsatolására, a joggal való visszaélés, valamint a személyiségi jogi sérelem alátámasztására. Indítványozta továbbá az alperes kötelezését a 2019. és 2020. évi szabadságkimutatásának becsatolására. Álláspontja szerint ezen indítványai mellőzését, elutasításának indokolását az elsőfokú bíróság a Kp. 2. § (2) bekezdése, valamint a Pp. 346. § (5) bekezdésébe ütközően mellőzte.

[8] Az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Infotv.) 3. § 2. pontja, valamint az Európai Parlament és a Tanács, a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (általános adatvédelmi rendelet) szóló 2016. április 27-i (EU) 2016/679 rendelete (a továbbiakban: GDPR) 4. cikk 1. pontja szerint a iratl személyes adatait tartalmazta, így a kiegészítő ítélet a jogalap megállapítása és sérelemdíj megítélése mellőzésével a GDPR 6. cikk (1) bekezdését, 82. cikk (1) bekezdését, a Kit. 67. §-át, 173. § (1) bekezdését, a Ptk. 2:43. § e) pontját, a Kit. 67. § (4) bekezdése alapján alkalmazandó Ptk. 2:52. § (1)-(3) bekezdéseit sérti. Hivatkozott az Mfv.I.10.397/2018/7. számú ítéletétől

eltérésre. Amennyiben a másodfokú bíróság nem állapítja meg, hogy a íratl személyes adatokat tartalmaz, indítványozta az EUB előzetes döntéshozatali eljárásának kezdeményezését. A Kúria Pfv.IV.21.326/2021/4. számú ítéletére hivatkozással kifejtette, hogy méltányolható érdeke fűződött ahhoz, hogy a gépkocsivezető ne tudjon a kihelyezése Külszoltv. 20. § (3) bekezdés b) pontja alapján történő visszavonásáról. Nem igaz, hogy megtagadta az írat átvételét, továbbá közömbös, hogy az átvétel során mi az elvárható magatartás. Az elsőfokú bíróság nem mérlegelte, hogy fűződött-e jogos érdek személyes adatának nyilvánosságra hozatalához, harmadik személyekkel való megismertetéséhez. Ezért jogkérdésben eltért a Kúria Pfv.IV.20.296/2018/5., Pfv.IV.20.690/2018/5., Pfv.IV.21.326/2021/4. számú határozataiban foglaltaktól. Az Értesítő okiratot e-mail-ben megkapta, a íratl tanúkkal átadására nem volt szükség. Számára sérelmet okozott, hogy munkatársaival még két hónapig úgy kellett együtt dolgoznia, hogy számukra a kihelyező vezető véleménye ismert volt.

[9] A ki nem adott szabadsága kapcsán nincs jelentősége annak, hogy kormányzati szolgálati jogviszonya nem szűnt meg. Nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság igényét mely jogszabályi rendelkezések alapján utasította el. A „hétköznapi nyelven elvész a szabadság” nem szolgálhat az ítélezés alapjául, a szabadságot a jogszabály szerint ki kell adni meg vagy meg kell váltani, a szabadság helyett ledolgozott napok ellenértékét ki kell fizetni. Kár érte azzal, hogy 4 nap fizetett szabadság helyett e napokon munkát végzett. A szabadságra vonatkozó igényét törvényi határidőben bejelentette, és az alperes a 2019. évi jóváhagyott szabadságáról alaptalanul visszahívta, a regenerálódáshoz fűződő jogát sértette. Az alperes a 2020. évi szabadságtervét alapos ok nélkül nem hagyta jóvá, és a keresetlevélhez becsatolt okiratok alapján a szabadság kiadását kérte. Ezért kárenyhítési kötelezettségének eleget tett, ennek hiányát az elsőfokú bírósági iratellenesen állapította meg. A szabadságot a munkáltatónak kell nyilvántartania és kiadnia. A ki nem adott szabadságáról az alperesnek tudomása volt. A keresetlevélhez csatolt e-mail váltásokból kitűnik, hogy jelezte az alperesnek 4 nap szabadsága ki nem adását. Az alperes a szabadság kiadását megakadályozó szolgálati érdeket nem bizonyította; ezzel kapcsolatban kárigénye előterjesztésére nem hívta fel. Így a kiegészítő ítélet sérti a Pp. 346. § (5) bekezdését és az Alaptörvény 26. cikkét, XVIII. cikkét, XVII. cikk (4) bekezdését, a Kit. 129. § (1), (2), (5), (13), 133. § (1), 165. § (1), (3), (25) bekezdéseit. A szabadsága kiadását a Kp. 79. § (2) bekezdés a)-c) pontjai alapján az alperesnek kellett volna bizonyítania. Ezért a kiegészítő ítélet indokolás nélkül eltért a Kúria Kf.III.45.070/2021/6., Kf.III.45.061/2022/4., Kfv.III.45.014/2024/11. számú határozataiban foglaltaktól. A szabadság ki nem adása a fizetett éves szabadságról szóló, a Nemzetközi Munkaügyi Konferencia 1970. évi 54. ülészakán elfogadott 132. számú Egyezmény kihirdetéséről szóló 2000. évi LXVI. törvény, az Alapjogi Charta, a munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló 2003/88/EK irányelv (a továbbiakban: 2003/88/EK irányelv) rendelkezéseivel, valamint az EUB és az Alkotmánybíróság megjelölt döntéseivel sincs összhangban. Abban az esetben, ha a másodfokú bíróság az állapítja meg, hogy a szabadságkiadás elmaradása jogszabályt nem sért, indítványozta az Alkotmánybíróságnál az alkalmazandó jogszabályi rendelkezések alaptörvény-ellenessége és nemzetközi szerződésbe ütközése megállapításának kezdeményezését.

[10] Megítélése szerint a perköltsége kártérítésként történő megítélésével összefüggésben nem lett pervesztes, mert az elsőfokú bíróság a negyedleges kereseti kérelmének helyt adott, az alperest marasztalta. A keresetben kértnél – jogszabálysértő módon – kisebb kártérítési összeget ítélt meg, és az elsőfokú bíróság a részleges pervesztességének jogkövetkezményét nem alkalmazta. Így a kiegészítő ítélet a Pp. 83. § (1)-(3), a Kit. 168. § (9), a Külszoltv. 1.§ (3) és a Kit. 68. § (4) bekezdése folytán alkalmazandó 74. § (1), 74. § (3), 75. § (4) és 165.§ (1) bekezdéseit sérti. A 18. sorszámú ítéletben az elsőfokú bíróság az elkülönített perköltségrész viseléséről sem határozott. A tárgyalás a

bíróság érdekkörében felmerült ok miatt maradt el. Ezért a kiegészítő ítélet a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 93. § (1) bekezdés c) pontját és (3) bekezdését, valamint az ügyész, a perindítására feljogosított személy és az ügygondnok polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő részvétele miatt, valamint a bírósági szervezet érdekkörében elhárítható ok következtében felmerült perköltség kifizetésére szóló 34/2017. (XII. 27.) IM rendelet (a továbbiakban: 34/2017. IM rendelet) 2. § (1)-(2) és a tanúk költségtérítéséről szóló 14/2008. (VI.27.) IRM rendelet (a továbbiakban: 14/2008. IRM rendelet) 2. § (1) bekezdése és 3. § (1) bekezdéseit sérti. Hivatkozott e körben a Kúria Pfv.III.20.129/2022/6. számú ítéletétől, valamint a munkáltató egészségkárosodásért fennálló kártérítési felelőssége összecszerűségének egyes kérdéseiről szóló 3/2018. (IX. 17.) KMK vélemény (a továbbiakban: 3/2018. KMK vélemény) 7. pontjától eltérésre. A kiegészítő ítéletben felhívott kúriai döntés a Ptk. 6:522. § (1) bekezdés c) pontjára alapított, nem pedig a Kit. 165. § (1) bekezdése szerinti követelésről szól. A Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó Pp. 80. §-a alapján perköltségre akkor is jogosult, ha a magyarországi állandó lakcíme helyett a külföldi tartózkodási helyéről utazott a tárgyalásokra. A repülőjegyeket nem szórakozásból vásárolta, gondolja nem gyalog kellett volna megtennie az 1525 kilométeres távolságot. Az elsőfokú bíróságnak a perköltségről a Pp. 82. § (1)-(3) bekezdései szerint kellett volna rendelkeznie. A kiegészítő ítélet sem foglalt állást a perköltsége Kit. 116. § (3) vagy (4) bekezdései alapján történő megtérítéséről, ezért az a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 80. §-ába, 82. § (1), (2) és (3) bekezdésbe és a Kit. 116. § (3) és (4), valamint 165. § (1) bekezdéseibe ütközik. A Gfv.III.30.280/2024/5. számú végzés felhívásával kérte az elsőfokú peres eljárásban csatolt, a felmerült költségeit igazoló okiratok figyelembevételét. Kérte a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 31/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: 31/2003. IM rendelet) 3. § (4) és (6) bekezdései alkalmazásával az alperes által felszámított perköltség mérséklését. Az alperesnek nem volt szüksége ügyvédi iroda megbízására, erre megfelelő személyi állománnyal rendelkezik, a korábbi védekezéseit adta elő, és a Kúria Kpkf.VII.40.096/2020/2. végzését idézve rámutatott, hogy az alperes tényleges ügyvédi díjat vagy egyéb jogi képviselőt folytán felmerülő költséget nem igazolt. Utalt arra, hogy a megbízott ügyvédi iroda az alperesi közigazgatási államtitkár korábbi érdekköréhez tartozik. Kérte, hogy az Alaptörvény 37. cikk (1) bekezdésébe ütköző közpénz-kiszivattyúzást ne neki kelljen finanszíroznia.

[11] A fentiekben túl a másodfokú peres eljárás érdeméhez nem tartozóan ismertette az ügy előzményeit, továbbá a megsértett jogszabályi rendelkezésekre, nemzetközi szerződésekre és a Kúria, az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB), valamint az Emberi Jogok Európai Bírósága döntéseire hivatkozással kifejtette az arra vonatkozó álláspontját, hogy az ügy elhúzódása kizárólag az első- és másodfokon eljáró bíróságok jogszabálysértő tevékenységére vezethető vissza. Utalt a magyar bírósági szervezetet érintő jogalkotás kapcsán felmerült nyilvánosságot kapott történésekre, a 18. sorszámu ítélet jogszabálysértő voltára, a Munkáltatói intézkedés semmisségére, illetve az eljáró bíróságok szándékos jogszabálysértéseire, továbbá minősítette munkavégzésüket. Hivatkozott arra, hogy az ügyben elsőfokon nem a törvényes bíró járt el.

[12] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a kiegészítő ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy az ügy elintézését a felperes – a kifogásaival és a fellebbezéseivel – maga késlelteti, elhatárolta magát az első- és másodfokú bíróságra tett felperesi előadástól. Felperes által felhívott ítéleteket nem tartotta relevánsnak, míg az irat átvételének megtagadását tanúkkal igazolhatónak tartotta. A felperes kormányzati szolgálati jogviszonya egy másik minisztériummal állt fenn, így nem tehető felelőssé a szabadság kiadásáért, illetve

megváltásáért. A felperes félreértelmezi a pernyertesség és pervesztesség fogalmát, és ennek kapcsán a kiegészítő ítéletben írtakat.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[13] A fellebbezés nem megalapozott.

[14] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság kiegészítő ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság megalapozottan és jogszerűen utasította el a felperes jelen kiegészítő ítélettel elbírált kereseti igényeit, amely döntésével a másodfokú bíróság eltérő indokolással értett egyet, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[15] A másodfokú bíróság előjáróban rögzíti, hogy a Fővárosi Ítéltábla a 2.Kf.700.327/2023/15. számú végzésében az elsőfokú bírósággal egyezően állapította meg, hogy az alperes a felperes tartós külszolgálatát a határozott idejű kinevezés 2021. évi lejártá előtt a Külszoltv. 20. § (3) bekezdés b) pontjába és (5) bekezdésébe ütköző módon szüntette meg, ezért az újabb megismételt elsőfokú peres eljárás elsősorban a jogszabálysértő Munkáltatói intézkedésből fakadó felperesi igények (jogkövetkezmények) megállapítására szolgált. Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét a 18. sorszámú ítéletével teljes körűen nem bírálta el, így a másodfokú bíróság a 2.Kpkf.750.270/2025/16. számú végzésével a felperes személyes adatainak kiadásával összefüggő sérelemdíj-igénye, a szabadságmegváltás összegének megfelelő kártérítési igénye, a perben felmerült költségei, valamint egyes költségek állam általi viselése iránti igénye miatti kártérítési igénye tekintetében kellett határoznia. Ennek a kötelezettségének pedig az elsőfokú bíróság eleget tett.

[16] A másodfokú bíróság előtt a 2.Kf.700.066/2025. ügyszámon van folyamatban az elsőfokú bíróság 18. sorszámú ítélete ellen benyújtott fellebbezés elbírálása, így ennek jogszerűségére vonatkozó, jelen fellebbezésben is megjelölt jogszabálysértés-állítások (joggal való visszaélés elbírálása, kizárt bíró eljárása, pernyertesség-pervesztesség aránya, stb.) vizsgálata nem a kiegészítő ítélet ellen benyújtott fellebbezést elbíráló jelen másodfokú eljárásra tartozik. A Kp. 99. §-ánál fogva úgyszintén nem képezi a jelen másodfokú peres eljárás tárgyát a felperes 2021. január 4. napján benyújtott keresetével kezdődő peres eljárás elhúzódásának okairól vagy a bírósági szervezetet érintő jogalkotáshoz, központi igazgatási kérdésekhez, illetve az eljáró bíróságok munkavégzéséhez kapcsolódó markáns felperesi véleményről történő állásfoglalás. Mivel a felperes fellebbezésében számos olyan felvetéssel élt, amely megválaszolása meghaladja az ügyben elbírálandó tény- és jogkérdések kereteit, így ezekre a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet jogszerűségének vizsgálatához szükséges mértékben tért ki. Tehette ezt az indokolási kötelezettség sérelme nélkül, utalva az Alkotmánybíróság 30/2014. (IX. 30.) AB határozatának [89] bekezdésére, amely szerint: „A bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden

észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása.”

[17] Az elsőfokú bíróság kiegészítő ítéletével a felperes érintett kereseti igényeit elutasította, amely elutasító rendelkezés kétségkívül a Kp. 88. § (1) bekezdés a) pontján alapult. A Munkáltatói intézkedést a Kp. 4. § (7) bekezdés 4. pontja szerinti megelőző eljárás nem előzte meg, a KDB eljárása nem megelőző eljárás [Kp. 5. § (4) bekezdés], így a Kp. 88. § (1) bekezdés c) pontja jelen ügyben nem releváns. Az eljáró bíróságot a Kp. 78. § (2) bekezdése, valamint 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdése szerinti tényállás-tisztázási kötelezettség az ügy eldöntéshez szükséges mértékben terheli. Ugyanakkor az ügyben – a jelen ítélet indokolásában alább ismertettek szerint – további jelentős tények nem merültek fel, ezek tisztázásához szükséges bizonyítás lefolytatására nem volt szükség. A kiegészítő ítélettel elbírált igények jogalapja és összecszerúsége tekintetében nem releváns, hogy az alperest milyen körülmények között hozta meg a jogsértő Munkáltatói intézkedését. Így az elsőfokú bíróság kiegészítő ítélete – az alapelvi sérelem megállapításához szükséges többlettényállási elemek hiánya miatt – a Kp. 2. § (2) bekezdésébe nem ütközik. A Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (5) bekezdése sérülése az ügy érdemére nem hatott ki, az elsőfokú ítélet rögzítette, hogy a kiegészítéssel érintett kereseti igények alaptalanok. Ezáltal a másodfokú bíróságnak a keresetrészek elutasítása tekintetében kétsége nem lehetett, a jogszabály megjelölésének elmaradását orvosolni tudta. Az Alkotmánybíróság a 3070/2022. (II. 5.) AB határozat [23] bekezdésében is rámutat arra, hogy „Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata alapján a tisztességes eljárás (*fair trial*) olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek a figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes {6/1998. (III. 11.) AB határozat, ABH 1998, 91, 95; 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [24]}. Az Alkotmánybíróság korábbi gyakorlata szerint egy eljárás tisztességességét mindig esetről estre lehet csak megítélni, a konkrét ügy körülményeinek figyelembe vételével.” Ezen konkrét körülmények között a perek ésszerű időn belül történő befejezése is szerepel (3025/2016. (II. 23.) AB határozat). Az Alkotmánybíróság kötelező iránymutatásának megfelelően a másodfokú bíróságnak a Kp. 2. § (2) bekezdésben írt perkoncentráció érvényre juttatása érdekében arra kellett törekednie – mint azt a 2.Kf.700.327/2023/15. számú végzésében szintén kifejtette –, hogy a jelen ügy jogerős befejezését elősegítse, az ügyet befejezze, ennek során az elsőfokú bíróság orvosolható eljárási hibáit, indokolási hiányosságait pótolja. Ellenkező esetben, az összes részletszabály betartásával maga is hozzájárulna a jelen per elhúzódásához, ezáltal a tisztességes eljárás követelményének megsértéséhez. A felperes eljárásjogi kifogásait az anyagi jogi érvelésétől függetlenül vizsgálva a másodfokú bíróság arra az álláspontra jutott, hogy a kiegészítő ítéletnek nincs az anyagi jogi vizsgálatot akadályozó eljárásjogi hibája.

A felperes személyes adatainak kiadásával összefüggő sérelemdíj-igénye

[18] A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az alperes személyes adatait harmadik személyek részére kiadta vagy nyilvánosságra hozta, és ezért sérelemdíj megfizetésére köteles. A felperes alappal hivatkozott ugyan arra, hogy a irat1 az Infotv. 3. § 2. pontja és a GDPR 4. cikk 1. pontja szerinti személyes adatát tartalmazta, mert a tartós

külszolgálatával és kormányzati szolgálati jogviszonyával összefüggő, különösen a kihelyezése visszavonására vonatkozó adatok az érintett felperesre vonatkoztak. (A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy a felperes ezen adatai a GDPR személyes adatra vonatkozó fogalom-meghatározása szerint [Infotv. 2. §] vizsgálандók.) Ezért a EUB előzetes döntéshozatali eljárásának kezdeményezése szükségtelen, az erre induló felperesi indítványt a másodfokú bíróság elutasította. A felperes abban téved, hogy a személyes adatainak a íratl ismertetésében közreműködő tanúk által történő esetleges megismerése a személyes adatok harmadik személyek részére kiadásnak vagy nyilvánosságra hozatalának tekinthetők. A GDPR 6. és 88. cikkei mentén az alperesi munkáltató a Kit. 173-175. §-ai alapján jogszerűen kezelte a felperes tartós külszolgálatával és kormányzati szolgálati jogviszonyával összefüggő, így a kihelyezése visszavonására vonatkozó adatait. A munkáltató alperes munkáltatói cselekményében jogszerűen közreműködő személyek számára ezen adatok megismerése foglalkoztatási jogviszonyukkal összefüggő feladatként jelentkezik, a munkáltató jogos érdekének, így az alperesi adatkezelés során a felperes személyes adatai tiszteletben tartására a foglalkoztatási vagy egyéb jogviszonyuknál fogva kötelesek [pl: Kit. 93. § (1) bekezdés g) pont]. Bármely munkáltatói döntés, intézkedés megtétele szükségszerűen együtt jár az érintettre vonatkozó személyes adatok kezelésével. Közömbös a munkáltató döntésben, intézkedésben közreműködő személyek foglalkoztatásának, megbízásának jellege, a közreműködő személyek beosztása, ha – mint jelen esetben – az alperessel foglalkoztatásra irányuló vagy egyéb (pl: ügyvédi megbízási) jogviszonyban állnak és a közreműködésüknek ésszerű indoka van. A munkáltatói cselekményben, azaz a íratl írat átadásában közreműködő személyek körét az alperes szabadon határozhatta meg. A kihelyezés visszavonásáról történő tájékoztatás átadása során – a tájékoztatás megtörténte bizonyításának érdekében – a tanúk alkalmazása szükségszerű volt, azt jogszabályi rendelkezés nem tiltja, a jogirodalom és az ítélkezési gyakorlat tanúk közreműködését kifejezetten javasolja, illetve elfogadja. A tanúk közreműködésének célja a munkáltatói intézkedés során történő események, elhangzott tényállítások, jognyilatkozatok esetleges későbbi bizonyításában közreműködés, így a tanúk a jogszerű alperesi adatkezelés részét képezik, nem tekinthetők harmadik személynek. A íratlben foglalt tájékoztatás átadására az alperes a Kit. 63. § (2) bekezdése alapján köteles volt, a tájékoztatás módja (íratl) pedig a diplomáciai képviselőteknél, illetve tartós külszolgálatban szokásos megoldással történt. A felperes pedig nem hozott fel olyan adatot, bizonyítékot, hogy az alperes adatkezelésére vonatkozó szabályok megsértése következtében a tanúk személyes adatait nyilvánosságra hozták volna. A munkahelyi pletyka pedig az alperesi adatkezelési szabályok megsértésének hiányában nem tartozik az alperes felelősségi körébe. A tárgybéli kihelyezéssel érintett kis létszámú állomáshelyen a kihelyezés visszavonása a feladatok átadása-átvétele, a munka folytatólagos megszervezése során a munkatársak számára mindenképpen ismertté válik.

[19] Az elsőfokú bíróság a íratl tartalmát helytelenül értékelte, ezáltal a kiegészítő ítéletben adott indokolása is téves. Azonban ezen tévedés az ügy érdemére nem hatott ki, a másodfokú bíróság az indokolást kiegészítette. Így a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdésének sérelmére történő felperesi hivatkozás sikertelen volt. A személyes adatai védelméhez való joga alperes általi megsértését a felperes valószínűsíteni nem tudta, ezt alátámasztó körülményt fellebbezésében felhozni nem tudott, ezért ezzel összefüggésben az alperes felhívása a rendelkezésére álló – felperes által tételesen meg nem jelölt, feltételezett – „dokumentáció”, levelezés benyújtására nem volt szükség. Ezért a másodfokú bíróság a felperes erre vonatkozó indítványát elutasította. Mivel a magántitokhoz és a személyes adatok védelméhez való jog megsértése nem állapítható meg, az Infotv. 3. § 2. pontja, a GDPR 4. cikk 1. pontja, 6. cikk (1) és 82. cikk (1) bekezdései, a

Kit. 67. §-a, 173. § (1) bekezdése, a Ptk. 2:43. § e) pontja, a Kit. 67. § (4) bekezdése alapján alkalmazandó Ptk. 2:52. § (1)-(3) bekezdéseit megsértése nem állapítható meg. A felperes által hivatkozott Mfv.I.10.397/2018/7. számú ítélet tényállásával ellentétben a munkáltató a felperes kommunikációs eszközeit, személyes kommunikációját nem vonta ellenőrzése körébe, továbbá a Pfv.IV.20.296/2018/5., Pfv.IV.20.690/2018/5., Pfv.IV.21.326/2021/4. számú határozatok tényállásai sem tartalmazzák a munkáltatói intézkedésnél jelen lévő tanúk közreműködését, így ezen határozatok nem ügyszorosak.

A felperes szabadságmegváltás összegének megfelelő kártérítési igénye

[20] A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a 2019. évi szabadságnapjai esetleges ki nem adása miatt az alperes kártérítés megfizetésére köteles. A másodfokú bíróság előjáróban rögzíti, hogy a felperes 2019. évi ki nem adott szabadságnapjai miatti szabadságmegváltási igénye elutasításának jogszerűsége a 18. sorszámú ítélet ellen benyújtott fellebbezési eljárás (2.Kf.700.066/2025.) tárgyat képezi. A jelen kiegészítő ítélet kapcsán kizárólag a felperes kártérítési jogcímen benyújtott igénye megalapozottságáról lehet állást foglalni, azonban az szoros összefüggésben van a szabadságmegváltás iránti igénye megalapozottságával. A KDB előtti eljárásban benyújtott iratokból kitűnik, hogy a tartós külszolgálattal érintett állomáshelyen a 2019. évről áthozott, valamint a 2020. évi szabadságok kiadása és kivétele komoly munkaszervezési nehézséget okozott. E mellett a perben az alperes nem vitatta, hogy a felperes részére a hivatkozott szabadságnapjait nem adta ki, azt nem váltotta meg, mert azzal érvelt, hogy a felperes IM-nél fennmaradó kormányzati szolgálati jogviszonya alapján a szabadság pénzbeli megváltására nem köteles. A jelen tényállás mellett az elsőfokú bíróság jogi alap nélkül bocsátkozott a ki nem adott szabadság kapcsán a felperes kártérítés iránti igényével összefüggő kárenyhítési kötelezettsége érdemi vizsgálatába. A Kit. 129. § (1) bekezdése alapján az alperes kötelezettsége volt a felperes szabadságának kiadása, valamint a Kit. 133. § (1)-(2) bekezdései szerint a felperes szabadságának naprakész nyilvántartása. A ki nem adott és igénybe nem vett szabadságot a Kit. 129. § (3) bekezdése alapján a (2) és (2a) bekezdések szerinti határidőt követően az alperes nem adhatta ki és a felperes nem vehette igénybe. A 129. § (2) és (2a) bekezdései szerinti határidőt követően a kormányzati igazgatási szervnek, jelen esetben az alperesnek szabadságmegváltási vagy egyéb fizetési kötelezettsége nem keletkezett, mert erről a Kit. nem rendelkezik. A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy szabadsága alatt vagy helyett végzett munkát, mert a 2019. évi szabadságáról visszarendelték, és az alperes által meghatározott munkarend szerint látta el feladatait [Kit. 118. § (1) és 119§ (1) bekezdései], amely ellentételezéseként a Külszoltv. 23. §-a szerinti díjazásban részesült. A felperes keresetében a jelen másodfokú ítélet tényállásában rögzített munkáltatói döntéseket és intézkedéseket támadta, amelyek a felperes kormányzati szolgálati jogviszonyát nem szüntették meg. A felperes munkavállalói költségkedvezménye alátámasztására a 2022. február 11. napján benyújtott 80. sorszámú beadványában – múlt időben – arra hivatkozott, hogy a keresetlevél 2021. január 4-i benyújtásakor 0 forint díjazás mellett kormányzati szolgálati jogviszonyban állt, és ezt az IM államtitkárának értesítésével igazolta. A Kit. 129. § (13) bekezdése értelmében a felperes a ki nem adott szabadság miatti szabadságmegváltásra a kormányzati szolgálati jogviszonya megszűnése és megszüntetése esetén, a jogviszony megszűnését követő negyvenedik napon vált jogosulttá, amely szabadságmegváltás iránti igénye elévülése a Kit. 129. § (12) bekezdése alapján a kormányzati szolgálati jogviszonya megszűnésének napján kezdődött.

[21] A fentiek szerint a felperesnek a szabadságnapjai ki nem adása miatt a keresettel támadott Munkáltató intézkedéssel összefüggésben pénzben kifejezhető igénye, így kára (bármely elmaradt juttatása, vagyonában beállott értékcsökkenés, vagyoni hátránya kiküszöböléséhez szükséges költsége) nem keletkezett. Kár hiányában pedig – az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően – a felperesnek kárenyhítési kötelezettsége sem keletkezhetett. Az a körülmény, hogy a felperesnek a kormányzati szolgálati jogviszonya megszűnésekor vagy megszüntetésekor volt-e és mennyi nap ki nem adott szabadsága, és azt a kormányzati szolgálati jogviszonyát megszüntető kormányzati igazgatási szerv megváltotta-e, mikor és milyen összegben, és ennek elmaradása esetén a felperes kivel szemben, milyen jogcímen és mekkora összegben érvényesítheti igényét, nem képezheti jelen peres eljárás tárgyát. Ezért nincs jelentősége annak, hogy az elsőfokú bíróság az alperest a kiadott és ki nem adott szabadságnapok kapcsán bizonyítására nem hívta fel, az alperes mely, a szabadság kiadására vonatkozó törvényi rendelkezéseket sértette meg, és a felperes pihenéshez fűződő jogai mennyiben sérültek, mert a felperes kártérítési jogcímen előterjesztett igénye kár hiányában nem állapítható meg. Ettől különböző jogkérdés, hogy a szabadságmegváltás jogcímen előterjesztett igény alaptalansága esetén keletkezhet-e kár, így a kártérítési jogcímen előterjesztett szabadságmegváltási igény megítélhető-e a bíróság által. Az elsőfokú bíróság indokolásának fellebbezésben támadott hiányosságát a másodfokú bíróság orvosolni tudta, így az ügy érdemére kiható eljárási szabályszegés, a Kp. 79. § (2) bekezdés a)-c) pontjai, a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (5) bekezdésének sérelme nem állapítható meg. Továbbá a fent kifejtettekre figyelemmel a felperes alaptalanul hivatkozott az Alaptörvény 26. cikke, XVIII. cikke, XVII. cikk (4) bekezdése, a Kit. 129. § (1), (2), (5), (13), 133. § (1), 165. § (1), (3), (25) bekezdései, 2000. évi LXVI. törvény, az Alapjogi Charta, az 2003/88/EK irányelv rendelkezéseinek megsértésére. A felperes által felhívott kúriai ítéletek jelen tényállástól eltérő tényálláson alapulnak, a jelen ügy tényállásától eltérően a vizsgált foglalkoztatási jogviszonyok megszűnése kapcsán foglalnak állást a szabadságmegváltási kötelezettségről, ezért nem ügyszakosak, továbbá az EUB és az Alkotmánybíróság felhívott határozatai sem vethetők össze jelen ügy egyedi körülményeivel.

[22] A másodfokú bíróság azért nem állapíthatja meg, hogy az alperes a szabadságnapok ki nem adása és megváltásának elmaradása miatt jogszabályt sértett, mert ennek vizsgálata a fentiek szerint nem képezheti jelen peres ügy tárgyát. Ezért a felperes által felsorolt jogszabályi rendelkezéseket sem alkalmazhatja, így azok Alaptörvénybe vagy nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatát sem kezdeményezheti az Alkotmánybíróságnál [az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 25. §, 32. §]. Ezért a másodfokú bíróság a felperes erre irányuló indítványát elutasította.

A felperes perben felmerült költségei, valamint egyes költségek állam általi viselése iránti igénye elmaradása miatti kártérítési igénye

[23] A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a Kit. 116. § (3), (4) vagy 165. § (1) bekezdései alapján a keresetben állított joga perbeli érvényesítésével összefüggésben hivatkozott költségei megtérítésére lehetőség van. A másodfokú bíróság rögzíti, hogy a felek

pernyertességének-pervesztességének aránya, a felperes által igényelt perköltség megalapozottsága, a fellebbezésben hivatkozott anyagi jogszabályi rendelkezések esetleges megsértése a 18. sorszámú ítélet ellen benyújtott fellebbezési eljárás (2.Kf.700.066/2025.) tárgyát képezik. A jelen kiegészítő ítélet kapcsán kizárólag a felperes kártérítési jogcímen benyújtott perköltség-igénye megalapozottságáról lehet állást foglalni. A magyarországi lakóhellyel rendelkező felperes – akit hivatkozásával ellentétben tanúként nem idéztek – az elsőfokú tárgyalásokon történő személyes megjelenésére és pervitelére hivatkozással perköltségként a helység1-helység2 közötti repülőjegyei árának megtérítését kérte. A Kit. 116. § (3) és (4) bekezdései a kormányzati szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésével összefüggésben alkalmazandók, amely tényállási elem jelen perben nem áll fenn, továbbá valamely jog perbeli érvényesítésével összefüggésben felmerült költségek megtérítésére nem ezen rendelkezés alkalmazandó. A Kit. 165. § (1) bekezdése pedig a kormányzati szolgálati jogviszonnyal összefüggésben okozott kárért való felelősséget rögzíti, amely rendelkezés szintén nem vonatkozik a kormányzati szolgálati jogviszonyból származó valamely jog perbeli érvényesítésével összefüggésben felmerült költségek megtérítésére, az elkülönített perköltségrész viselésére. Utóbbiakról ugyanis a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 80-93. §-ai rendelkeznek. A jogalkotó rendelkezésének megfelelően az igény érvényesítésével felmerült költséget az igény érvényesítésére szolgáló peres eljárás szabályai szerint lehet érvényesíteni. Amennyiben a fél által viselt költség érvényesítése a peres eljárás szabályai szerint nem lehetséges, azt a költséget a jogalkotó nem ismerte el az igény érvényesítéséhez szükséges, indokolt költségként. Így a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 80. §-a, 83. § (1)-(3) bekezdései, 93. § (1) bekezdés c) pontja és (3) bekezdése, a Külszoltv. 1. § (3), a Kit. 168. § (9), 68. § (4) bekezdése folytán alkalmazandó 74. § (1), 74. § (3), 75. § (4) bekezdései, a 34/2017. IM rendelet 2. § (1)-(2), valamint a 14/2008. IRM rendelet 2.§ (1) és 3. § (1) bekezdései a jelen kiegészítő ítélet tárgyával összefüggésben nem állnak. A Kúria Pfv.III.20.129/2022/6. számú ítélete eltérő tényállása és értelmezett jogszabályi rendelkezései miatt nem ügyszoros. A 18. sorszámú ítéletben meghatározott perköltség 31/2003. IM rendelet alapján történő mérséklése sem jelen másodfokú eljárás tárgyát képezi. A 3/2018. KMK vélemény – a jelen ügyben alkalmazandó jogszabályi rendelkezésektől eltérően – a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény rendelkezéseit értelmezi.

[24] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kiegészítő ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[25] A terjedelmes fellebbezésben a felperes az általa a kiegészítő ítélet megváltoztatásával kért marasztalási összegek megjelölését elmulasztotta. A felperes a személyes adatainak kiadásával összefüggésben konkrét sérelemdíj összeget sem az első-, sem a másodfokú peres eljárásban nem jelölt meg, azt a további jogcímenen előterjesztett sérelemdíj-igényeitől nem különítette el, így a másodfokú bíróság az ezzel összefüggő pertárgyértéket megállapítani nem tudta. A felperes a kártérítési igényeit sem jelölte meg összezszerűen, azonban szabadságmegváltásként 228.848 forintot, míg perköltségként – a fellebbezésben hivatkozott 8. sorszámú irat 62. oldalán – 339.087 forintot (részben forintban, részben euróban) igényelt, amely szerint a másodfokú eljárás pertárgyértéke 567.935 forint. A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy a felperes a 18. sorszámú ítélet ellen benyújtott fellebbezésében 429.128 forint (részben forintban, részben euróban) elsőfokú perköltség-igényt jelölt meg, de a bíróságnak a jelen másodfokú fellebbezésből kellett kiindulnia.

[26] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a jelen másodfokú eljárásban pervesztes felperest az alperes – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: 17/2024. IM rendelet) 3. § (1) bekezdésének megjelölésével felszámított – másodfokú perköltségének a megfizetésére. A perköltség összegét a 17/2024. IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdése szerinti összegben állapította meg. Az alperes utalt ugyan arra, hogy a jogi képviselő általános forgalmi adó megfizetésére köteles, azonban azt a Pp. 82. § (2) bekezdésében foglaltakkal szemben sem összegszerűen, sem jogszabályra hivatkozással nem számította fel [17/2024. IM rendelet 5. § (1) bekezdés]. A perköltség összegének mérséklésének lehetőségét a 17/2024. IM rendelet 4. § (3) bekezdése zárja ki.

[27] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű (45.434 forint) fellebbezési illeték a felperes munkavállalói költségterítése folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[28] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. december 16.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.	dr. Bíró Péter s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró